

Брама Тримм

Хоробрин и кравчик

Казна

Брати Грімм

ХЕРБЕРЦІ КРАВЧИК

Казки

 **ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН**

УДК 82-343

Г 82

Перекладено за виданням:

Kinder-und Hausmärchen
der Brüder Grimm
Winkler Verlag 1949

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-8383-6

© Навчальна книга – Богдан,
майнові права, 2012

РАПУНЦЕЛЬ АБО ЛЮЛІЧКА

Ж

или собі чоловік та жінка, і давно вже хотіли вони мати дитину, та все даремно. Ось нарешті з'явилась у жінки надія, що дорогий Бог виконає їхнє бажання.

А було в їхньому будиночку маленьке віконце, крізь яке було видно розкішний сад. І росли там найгарніші квіти і трави. Та сад був обнесений високим муром, і ніхто не наважувався туди заходити, бо він належав одній чаклунці великої сили, що всі на світі її боялися.

Одного дня жінка стояла при вікні й дивилася на сад, там побачила вона грядку, а на ній ріс рапунцель, його ще у нас люлічник називають¹, та такий гарний, свіжий і зелений, що захотілось їй його скуштувати. І хотілося їй цього все більше й більше, але вона знала, що ніяк не зможе його з того саду вирвати, та й стала худнути, марніти та все більше тужити. Чоловік, як побачив її таку, аж налякався та й питає:

— Що з тобою, кохана дружино?!

— Ох, — відповіла вона, — якщо я не дістану листочків люлічника з того саду, що за нашим будиночком і не скуштую їх, помру.

¹ Енотера — цілюща рослина, народна назва — нічна свічка, солодкий корінь, віслюкова трава, рапунцель, люлічник, салатний корінь, нічна фіалка.

Чоловік дуже любив її, тож подумав: «Якщо вже моя дружина має померти від цього, то дістану їй рапунцеля, хоч би чого мені це коштувало!»

І ось у вечірніх сутінках переліз він через мур у сад чарівниці, зірвав поспіхом жменю листочків люлічника та й приніс їх дружині. Вона тут таки приготувала собі з них салат і жадібно з'їла. І так їй ті листочки до смаку припали, що наступного дня захотілося їй утричі сильніше ще раз рапунцеля спробувати. Одначе аби заспокоїти її, мусив чоловік іще раз залізти в сад. Пробрався він туди знов у вечірніх сутінках, але, перелізши через мур, дуже злякався, бо побачив прямо перед собою чаклунку.

— Як ти посмів, — сказала та, поглянувши гнівно на нього, — лізти в мій сад і по-злодійськи красти в мене люлічник? Ох же й заплатишся ти за це!

— Ой, — відповів він, — хай милостивий буде ваш присуд, простіть мене! Не просто так я зважився на таке! Моя дружина побачила через вікно ваш рапунцель і відчула таке непогамовне бажання, що, напевно, померла б, якби його не скуштувала.

Вислухавши його, перестала чаклунка сердитися та й каже:

— Якщо правда те, що говориш, я дозволю тобі набрати люлічника стільки, скільки захочеш, але за однієї умови. Муситимеш віддати мені дитину, яку народить твоя дружина. Їй буде добре в мене, я дбатиму про неї, як рідна мама.

Чоловік зо страху погодився. Тож коли прийшов час, народила дружина донечку, і тут таки з'явилась чаклунка, назвала дитину Люлічка та й забрала її з собою.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.